

ועדת ערר - המרכז הבינתחומי הרצליה

בפני : ד"ר שרון רבין-מרגליות - יו"ר
פרופ' אמנון סלע
ד"ר אלון קלמנט (מ"מ)

ערעור על החלטת הממונה על המשמעת
ד"ר אמנון להבי מיום 11.7.06 (תיק משמעת 39/2006)
בעניינה של סטודנטית פלונית (להלן "הנילונה")

בשם הנילונה : מר גיא נשר

בשם הקובל : ד"ר עלי בוקשפן

החלטה

הנילונה הורשעה על-ידי הממונה על המשמעת, ד"ר אמנון להבי, בהונאה בעבודת בית לפי סעיף 4(2) לתקנון המשמעת של המרכז הבינתחומי. בעקבות ההרשעה האמורה, נגזרו על הנילונה העונשים הבאים :

1. פסילת הקורס.
2. הרחקה מלימודים בפועל למשך סמסטר אחד, הוא הסמסטר הראשון של שנת הלימודים הבאה (תשס"ז).
3. הרחקה על תנאי למשך שנתיים, כאשר התנאי הוא שלא תעשה כל עבירה שיש בה משום חוסר יושר. התנאי יעמוד בתוקפו עד לסיום לימודיה של הנילונה במרכז.

הנילונה הגישה ערר על עונש ההרחקה בפועל. מכיוון שהנילונה לא כפרה באישום הערר נסב על נושא ההרחקה בפועל.

בדיון שנערך בפנינו שמענו בפירוט את טענות נציג האגודה והנילונה אשר התמקדו בשני מישורים : האחד, העונש שהוטל על הנילונה חמור יותר מן הסטנדרט שהיה מקובל ע"י הממונה על המשמעת שקדמה לממונה הנוכחי. השני מתייחס לעובדה שהנילונה זכאית למלגת "מפעל הפיס", מלגה המותנית בהמשך לימודים רציף, כך שאם יתממש העונש של הרחקה בפועל, תבוטל המלגה, והתלמידה לא תוכל לחזור ללימודים גם לאחר תקופת ההרחקה, וזאת עקב מצבה הכלכלי הקשה.

יצוין שהטענה לעניין אובדן המלגה לא הועלתה בדיון בפני הממונה על המשמעת, נקודה אליה נתייחס בהמשך.

החלטנו שלא להתערב בהחלטת הממונה על המשמעת ולהשאיר את העונש על כנו :

לא מצאנו ממש בטענה כי רמת הענישה במקרה זה חורגת ממה שהיה נהוג עד כה, על ידי ממונים קודמים. גם בעבר הורחקו סטודנטים לסמסטר אחד בגין העתקת עבודות שמשקלן בציון הסופי מועט, וזאת לאחר שהודו מיידית בביצוע עבירת המשמעת. מכל מקום, לממונה על המשמעת סמכות להחליט על רמת הענישה, ובכלל זה החמרה או הקלה כללית ממה שהיה נהוג בעבר.

לעניין אובדן המלגה, מדבריה של הנילוה עולה כי היא החליטה במודע שלא להעלות את נושא מלגת מפעל הפיס בדיון שנערך בפני הממונה על המשמעת, בשלב הטיעונים לעונש, וזאת, בין היתר, מחשש שהעלאת נושא המלגה יעורר התייחסות למלגה נוספת ממנה נהנתה הנילוה, מלגה על רקע סוציו-אקונומי הניתנת ע"י המרכז הבינתחומי, וכי הממונה על המשמעת יורה על ביטול מתן המלגה במסגרת גזירת העונש. מכיוון שנושא המלגות לא הועלה בפני הממונה על המשמעת במודע ומתוך שיקול אישי של הנילוה איננו רואים מקום להתחשב בו בשלב זה.

מרחב ההתערבות של ועדת הערר בהחלטות הממונה על המשמעת הוא מצומצם ומוגבל לאותם מקרים בהם רמת הענישה איננה סבירה, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הסטודנט. לא זהו המקרה שלפנינו.

ניתן היום, יום ראשון, י"ז באלול תשס"ו, 10 בספטמבר 2006

ד"ר אלון קלמנט

ד"ר שרון רבין-מרגליות

פרופ' אמנון סלע

Appeal Committee – The Interdisciplinary Center Herzliya

Before: Dr. Sharon Rabin-Margaliot – Chairman
 Prof. Amnon Sella
 Dr. Alon Klement

Appeal on the Decision given on July 11, 2006 (Disciplinary File 39/2006) by Dr. Amnon Lehavi, in charge of discipline, in the matter of Student X (hereinafter "the Respondent")

On behalf of the Respondent (Appellant): Mr. Guy Nesher

On behalf of the Complainant: Dr. Eli Bukspan

Decision

The Respondent was convicted by the Disciplinary Administrator, Dr. Amnon Lehavi, of deceiving on homework in accordance with Clause 4(2) of the Interdisciplinary Center's Disciplinary Code. As a result of the said conviction the following punishment was imposed on the Respondent:

1. Disqualification of the course.
2. Suspension from studies at the Center for a period of 1 semester, which is the first semester of next year (2006/7).
3. Conditional suspension for a period of two years, where the condition is that the Respondent shall not commit any dishonest offense. The condition shall remain valid until the end of her studies at the Center.

The Respondent has filed an appeal in reference to the punishment of suspension from studies. Since the Respondent has not denied the accusation the appeal only involves the issue of actual suspension.

At the hearing held before us we heard in detail the claims of the Student Union representative which focused on two levels: The first, the punishment imposed on the Respondent is more severe than the standard punishment which was customarily imposed by the former Disciplinary Administrators. The second issue relates to the fact that Respondent is entitled to a grant from "Mifal Hapayis". The grant is subject to continuous study, so that if the punishment of suspension is imposed her grant will be revoked and the Respondent will not be able to return to her studies after suspension, because of her difficult economic situation. It should be noted that the matter of losing the grant was not raised at the hearing before the Disciplinary Administrator, which we will relate to later.

We have decided not to interfere with the Disciplinary Administrator's decision and to leave the punishment as is:

We do not accept the claim that the punishment in this case deviates from the punishment which was customarily imposed by the former Disciplinary Administrators. Also in the past students have been suspended from school for copying papers in which their weight in the final grade was only slight, and with the student immediately admitting to have committed the disciplinary offense. In any case, the Disciplinary Administrator has the authority to decide upon the degree of punishment and this includes either less severe or more severe than the punishments imposed in the past.

In reference to the loss of the grant, it is apparent from the Respondent's statement that she knowingly decided not to raise the issue of the grant from the Mifal Hapayis at the hearing held before the Disciplinary Administrator during the sentencing stage among other reasons for fear that arousing the issue of the grant would call reference to another grant the Respondent enjoys, i.e. a grant based on her socio-economic situation given by the Interdisciplinary Center, and the Disciplinary Administrator would instruct the cancellation of the grant as part of her punishment. Since the issue of the grants was intentionally omitted from the hearing before the Disciplinary Administrator, for personal reasons on the part of the Respondent, we do not see any reason to take this issue under consideration at this stage.

The extent of intervention in reference to the decisions taken by the Disciplinary Administrator by the Appeal Committee is limited and restricted to the cases in which the level of punishment is unreasonable in light of the circumstances of the offense and considering the personal circumstances of the student. This is not the case before us.

Given Today, Sunday, September 10, 2006.

Prof. Amnon Sella

Dr. Sharon Rabin-Margalit

Dr. Alon Klement